

In memoriam

Marko Tomić

(28. 11. 1952. – 30. 7. 2014.)

MARKO TOMIĆ, sin Franje i Agice r. Dugalić, rođen je 28. studenoga 1952. godine u Harkanovcima, općina Valpovo. Osnovnu školu završio je 1967. g. u Harkanovcima. Od 1967. do 1969. g. pohađao je prvi i drugi razred Interdijecezanske srednje škole za spremanje svećenika u Zagrebu, a treći i četvrti razred srednje škole na Biskupijskoj gimnaziji J. J. Strossmayera u Đakovu, gdje je maturirao 1971. godine.

Studij teologije završio je na Visokoj bogoslovnoj školi u Đakovu, od 1971. do 1977. godine. Iste je godine zaređen za svećenika. Nakon jednogodišnje pastoralne djelatnosti u Župi sv. Petra i Pavla, apostola, u Osijeku odlazi na poslijediplomski studij u Rim, gdje na Teološkom fakultetu Papinskoga sveučilišta Gregoriana od 1978. do 1980. g. završava biblijsku specijalizaciju. Magistrirao je 1980. g. radom: *Il concetto di ελπις nelle Lettere ai Colossesi ed agli Efesini*. Od 1980. do 1984. upisan je u doktorantski program istoga Sveučilišta, gdje je započeo pisanje doktorske dizertacije pod naslovom: *L'escatologia e il suo background nella Lettera agli Efesini*.

Od akad. god. 1995./96., nakon odslušanih i položenih ispita doktorantskoga programa u Rimu, na Teološkom fakultetu PUST (Pontificia università San Thomaso), s prekidima, nastavio je rad na izradi doktorske dizertacije.

Znanstveno-nastavna djelatnost

Nakon povratka u Đakovo, od zimskoga semestra akademske god. 1984./85. predaje na Biskupijskoj gimnaziji J. J. Strossmayera *grčki i engleski jezik*.

U isto vrijeme na Visokoj bogoslovnoj školi predaje: *Uvod u misterij Krista i povijest spasenja, Opći uvod u Sveto pismo, Uvod i egzegezu evanđelja, Biblijsku teologiju SZ i NZ, Biblijsku arheologiju, Grčki jezik za početnike, Biblijski grčki, vodi seminare i studentsku biblijsku grupu*. Od 1. travnja 1995. u suradničkom je zvanju asistenta, a od 2000. godine u nastavnom zvanju predavača. Od 2010. g. u zvanju višega predavača predaje spomenute kolegije na Teologiji u Đakovu, odnosno na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu.

Od akad. godine 1995./1996. predavao je na Pedagoškom fakultetu (današnjem Filozofskom fakultetu) Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku izborni kolegij *Uvod u Bibliju*. Isti kolegij predaje i studentima Visoke učiteljske škole od akad. god. 1999./2000.

Ostale službe i članstva

- Od 1989. do 1994. godine tajnik je Instituta za biblijski pastoral Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.
- Od 1989. do 1991. godine vrši službu tajnika Visoke bogoslovne škole u Đakovu.

- Od 1990. do 1994. godine glavni je i odgovorni urednik *Vjesnika Đakovačke i Srijemske biskupije*
- Član je komisije za razredbene ispite od 1990. godine.
- Bio je član mješovite komisije za suradnju sa Sveučilištem u Osijeku (do ulaska KBF-a u Sveučilište).
- Bio je član komisije za izdavanje udžbenika i priručnika Nacionalnoga katehetskog ureda Hrvatske biskupske konferencije (recenzent za biblijsko područje) od 1998. do 2003. godine.
- Bio je pročelnik Odjela za kršćanski zapad Instituta za ekumensku teologiju i dijalog »Juraj Križanić« Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 2000. do 2005. godine.
- Bio je pomoćnik predstojnika Teologije u Đakovu za znanost i nastavu 2001.-2003. godine.
- Član je Biblijskoga instituta i Hrvatskoga katoličkog biblijskog djela.
- Član je *The Catholic Biblical Association of America* od 1982. god.

Svoje radove objavljivao je u *Vjesniku Đakovačke i Srijemske biskupije* gdje je imao redovitu rubriku *Praktični rad s Biblijom*; zatim u liturgijskoj reviji *Živo vrelo*, stručnoj reviji *Diacovensia*, Bogoslovskoj smotri te u zbornicima u čast poznatim bibličarima i profesorima.

Bibliografija objavljenih radova broji 81 članak, te kao urednik *Vjesnika* 29 autor-skih tekstova.

Bio je mentor za 49 diplomskih radova, na VBS, odnosno KBF-u Đakovu, a na Institutu za teološku kulturu Teologije u Đakovu (četverogodišnji katehetsko-teološki studij) bio je mentor za 26 diplomskih radova.

Pored predavanja, seminara, širenja biblijske kulture i drugih profesorskih aktivnosti, posebna je njegova ljubav bila Palestina, Sveta Zemlja, organiziranje i vođenje hodočašća u Svetu Zemlju, što je radio vrlo kvalificirano, na zadovoljstvo i oduševljenje svih koji su sudjelovali. Planirao je voditi ponovo jednu grupu u listopadu ove godine, no Gospodin je htio drugačije.

Od siječnja ove godine bolovao je. Imao je uvijek vremena za druge, a možda malo premalo za sebe.

Gospodin ga je pozvao sebi 30. srpnja 2014. godine, a pokopan je u svećeničkoj grobnici na đakovačkom groblju.

Markovo je životno svjedočanstvo ljubavi prema Riječi Božjoj i prema Isusovoj domovini egzemplarno.

Bio mu Gospodin vječna nagrada.

Prof. dr. sc. Karlo Višaticki

Homilija na misi zadušnici za mr. sc. Marka Tomića – 7. listopada 2014.

Drage sestre, draga braćo (Post 18, 16-33; Iv 4, 1-42),

pokojnoga Marka Tomića upoznao sam još davnih dana kad sam bio njegov maleni ministrant u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu, gdje je on bio rektor. Ono što je nama ministrantima bilo novo bila je direktna susretljivost pokojnoga Marka. Nismo bili navikli da nam se netko direktno obraća, da netko bez distancirane obzirnosti, hladne ugladenosti ili s gledišta svoje tobožnje zrele veličine s nama malima uopće želi komunicirati. Bili smo ugodno iznenađeni, volili smo tu njegovu izravnost, ugodnu bezobzirnost i zahtjevno uvažavanje. Moram reći da mi je uvijek bila mrska, a i sada mi je mrska, ravnodušna obzirnost, licemjerna ugladenost ili preuveličavanje vlastite zrelosti.

Kasnije su se naši putovi razdvojili da bismo se ponovno susreli u Sjemeništu. I Marko je ostao isti, ostao je, dok razmišljam o njegovu životu, rekao bih, osoba razgovora. Da, Marko je volio razgovor, uživao je razgovarati, žudio je za razgovorom. Uvijek je bio raspoložen za razgovor, mogao je zato dugo razgovarati, posebno razgovarati s onima kod kojih je osjetio spremnost za razgovor, kod kojih je osjetio upravo onu izravnost i neopterećenost koja posebno resi mlade, »nezrele«, vas studente. Upravo nas ta činjenica razgovora dovodi do današnjih čitanja.

Prvo je čitanje jako neobično, posebice ako imamo na umu da se tako nešto gotovo da i ne može zamisliti u ostalim nekršćanskim religijama. Zamislite, Abraham ne samo da razgovara s Bogom, nego se s njim doslovno cjenka. Ako ne može ovako, onda barem ovako.

Abraham pokušava Bogu spustiti cijenu, ako bismo tako mogli reći. Pomalo je Abraham čak malo i bezobrazan, nema respekta prema Bogu. No ako malo pozornije čitamo tekst, onda uviđamo da je Abraham tako mogao razgovarati s Bogom, jer Bog tako razgovara s Abrahamom. Ulazi u dijalog s njim, upušta s tim neznatnim čovjekom i zapodijeva razgovor. Zapravo, ova scena samo je isječak cjelokupne starozavjetne Božje objave, u kojoj se Bog očituje kao Bog razgovora, Bog koji razgovara i koji koji žudi za razgovorom s čovjekom.

Misao o Abrahamu i Bogu, misao o Bogu koji razgovara dovodi nas do današnjega evanđelja, a to je razgovor između Krista i Samaritanke. Bog sada u Isusu Kristu stvarno razgovara s čovjekom, licem u lice. U Isusu Kristu po prvi put u povijesti događa se neviđeno i nepojmljivo. U njegovu glasu čujemo Božji glas, na njegovim

mekim usnama susrećemo meke Božje usne, u njegovu pogledu susrećemo Božji pogled. Kakav li je to morao biti samo razgovor između njega i Samarijanke! Kako ju je samo osvojio tim posebnim razgovorom, nenametljivim, jednostavnim, a tako dubokim i snažnim! Nekako razmatrajući nad ovim razgovorom, uočavamo kako su naši razgovori blijedi, slabi, površni, izvještačeni. I ne samo to, rekao bih da su naši razgovori spram ovoga razgovora otkani nekom sjetom duboke samoće. Da, tako smo nekako samotni u svojim razgovorima, razgovaramo, a ne razgovaramo. Teško prevladavamo taj oklop samoće koji je ovijen oko naših srdaca. I zato su svi naši razgovori nekako sjetno samotni, i kao takvi upravo čeznutljivi, o da, jako čeznutljivi za nekakvim istinskim razgovorom.

I zato se u Samarijanke odjednom sve promijenilo. Odjednom je naišla na jednu posve drugu osobu, na osobu koja stvarno zna razgovarati, koja uspijeva probiti oklop samoće, koji ju je mogao i htio stvarno primio u sebe i koji je dopustio da ona njega stvarno primi u sebe. Samarijanki je u jednom trenu nestala ta sjetna samoća koje pada na sve razgovore nas smrtnika.

Dragi prijatelji, Marko Tomić bio je zaista osoba razgovora. U sebi je imao nešto abrahamovsko, nježno »bezobrazno«, djetinje izravno i neuvijeno. A opet njegovi su razgovori nosili u sebi nešto sjetno i samotno, čeznutljivo i željno. Vjerujemo i nadamo se da sad naš dragi kolega i profesor konačno smije razgovarati poput Samarijanke s Isusom Kristom, ovaj put na božanskom zdencu vječnoga života. Taj razgovor je sada istinski izravan, nevin, lišen ove naše smrtničke sjete i tugaljive čežnje, prožet onom radošću koju može dati samo razgovor s Bogom, a koji je na poseban način iskusila i današnja »svečarica«, Blažena Djevica Marija.

Stoga, poput Marije i mi razgovarajmo tako s Gospodinom već sada. Učimo se istinski razgovarati, stvarno darujmo sebe drugomu i stvarno primajmo drugoga sebi. Razgovarajući s Gospodinom nastavit ćemo razgovarati i s našim prof. Markom.

*Izv. prof. dr. sc. Ivica Raguž,
dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu*